

hensigtsmæssige Regler, hvorved disse Retsforhold ordnes saaledes, at Sagen ikke længere er afhængig af det altid med Bevillingsmyndighedens Udøvelse forbundne diskretionære Skøn. Det er de Anstuelser, mine Herrer, hvorfra jeg er gaaet ud, da jeg i 1870 bestemte mig til dette Lovforslags Udarbejdelse, det var en ved Grundloven stillet Opfordring, som jeg fulgte ved Sagens Bearbejdelse; jeg har troet og tror fremdeles, at Ordningen af disse Forhold ved Lov frembyder i mange Retninger væsentlige Fordele fremfor den nuværende Bevillingstilstand, men det kommer naturligvis an paa Lovens Indhold. Der er visse Ulemper forbundne med den nuværende Tilstand; men, mine Herrer, om den nuværende Tilstand end som sagt medfører nogle Ulemper, er den dog en saadan, at den har sine Fordele, og det er en Selvfølge, at Regjeringer ikke opgiver den, dersom den ikke kan enes med Rigsdagen om en saadan Ordning, som man kan finde forsvarelig fra alle de Synspunkter, som her komme i Betragtning. Er det os muligt, saa er det bedst at blive ved den nuværende Tingenes Tilstand; saa maa Grundlovsbestemmelsen om en saadan Lov hvile til bedre Tider. Dersom det saaledes — som den ærede Ordfører ved Sagens første Behandling mente — skulde vise sig, at Lovforslagets Fremkomst har været forhastet, saa maa man jo vente til den Tid, da der ikke længere er saa mange Usind-Tønder Hartkorn majoratsbundne som nu. Det er nu med fuld Føle fremhævet af en æret Rigsdagsmand, at Sagen i den Form, hvori den her foreligger, ikke uden en vis Anstrengelse fra min Side er bragt saa vidt fra det andet Thing til dette Thing. Der er forskellige Hovedsætninger deri, som have vaakt ikke lidet Anstød, men som jeg ansaa det for min Pligt at fastholde; og som det ved Understøttelse fra forskellige Sider lykkedes mig at vinde det andet Things Flertals Samstemning til. Men disse Hovedsætninger maa jeg da og fastholde her. De rammes vel fortrinsvis af Endringsforslag, som komme frem i et følgende Afsnit, men berøres dog alt ved enkelte Forslag i dette Afsnit. — Jeg tør antage, at jeg saaledes tilstræffelig har gjort

Rede for min Stilling til Sagen. Jeg haaber, at Thinget, selv om dets Flertal skulde være enigt med Udvalgets Flertal og følge det i Afstemningen, vil erkende, at naar jeg ikke kan følge det, da kan der ikke her være Tale om Mangel paa Smødekommen, men det er en Fastholden ved de Hovedgrundsætninger, jeg anser for de rigtige, en Fastholden, der er nødvendig, naar saadanne Lovforslag overhovedet skulde kunne bringes frem fra Ministrens Side. Jeg har dermed jo allerede tilstræffelig betegnet, at de Forslag, som gaa ud paa at sætte Tidsfristen, inden hvilke alle Lehn, Stamhuse og Fideikommissgodser skulde være ophævede, nemlig Forslagene under Nr. 1 og 45 og hvad dertil knytter sig, ligge aldeles udenfor de Grændser, til hvilke jeg kan gaa. Den ærede Ordfører har Ret i, at jeg ikke kan have Noget at indvende imod Forslaget under Nr. 3; hvad Forslaget under Nr. 4 angaar, da er der derved — som anført af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Chr. Rimestad) — den for mig uoverstigelige Hindring, at det knytter sig til Burderingsbestemmelser ved det følgende Afsnit, som Udvalgets Flertal vil vide, det er mig umuligt at slutte mig til. Jeg vil sige, at, var der ikke andre Punkter, hvorom vi være uenige end netop dette Spørgsmaal om, hvorvidt Justitsministeren aldeles frit skulde kunne bestemme disse Forhold med Hensyn til den uforholdsmæssige Fordeling, saa kan jeg ikke tro Andet, end at man vel til 3die Behandling maatte kunne finde en eller anden Begrændsning i, saa Henseende, thi det er aldeles ikke Justitsministeren magtpaaliggende at kunne sanktionere Noget, som kunde indeholde nogen Ubillighed, men Forholdet er ikke vigtigt nok til, at man af den Grund skulde indskyde en saadan Burderingsbestemmelse, som her er foreslaaet. Det her foreliggende Forslag med de Burderingsbestemmelser, hvortil det henviser, er aldeles uantageligt for mig. I Henseende til Forslaget under Nr. 5 kan jeg ganske henholde mig til, hvad Minderetallets Ordfører — om jeg maa kalde ham saa — udtalte. Lad mig derfor blot paa dette første Punkt, hvor en Henvisning til Loven af 21de Jult. 1854